

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/164/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718010047
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2718010047.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci odsúdeného M. F., nar. XX.XX.XXXX v Z., v konaní o žiadosti odsúdeného o povolenie obnovy konania, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 15.11.2018 v Trnave, prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Skalica zo dňa 25.6.2018 sp. zn. 6Nt/4/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného M. F., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Uznesením zo dňa 25.6.2018 sp. zn. 6Nt/4/2018 okresný súd podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného M. F. na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 6T/30/2016 zamietá, nakoľko neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Okresný svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 51-56 spisu.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 6T/30/2016-370 zo dňa 27.6.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 5To/74/2016-412 zo dňa 6.10.2016 bol M. F. odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov a 8 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a to pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. d) Tr. zák.

Návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania sa opieral o nové skutočnosti a to čestné prehlásenie svedkov U. S., R. F., O. W., Mgr. MUDr. M. M. a Z. S., z ktorých by podľa jeho názoru bolo možné preukázať, že je nevinný a teda tieto skutočnosti sú mu spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo výroku o vine.

Súd I. stupňa dospel k záveru, že navrhované dôkazy je možné rozdeliť do dvoch skupín.

Do prvej skupiny patria dôkazy, ktoré sú nie novými a boli už známe v čase pôvodného trestného konania a to výpoveď MUDr. M. M., ktorú súd prečítal na hlavnom pojednávaní, a teda aj v odôvodnení svojho rozhodnutia túto svedeckú výpoveď hodnotil podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 273 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať dôkaz výsluchom svedkyne pani F., či videla niekedy stopy na tele poškodenej alebo či bola niekedy napadnutá odsúdeným ako irelevantný. Takisto sa v pôvodnom konaní v dôvodoch svojho rozhodnutia argumentačne k nevykonaniu tohto dôkazu vyjadril.

Druhú skupinu tvoria dôkazy, ktoré síce spĺňajú podmienku, že ide o nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré v čase rozhodnutia boli neznámymi skutočnosťami a to prehlásenia svedkov U. S., O. W. a Z. S., avšak podľa názoru okresného súdu tieto samostatne alebo spolu s ostatnými už skôr známymi dôkazmi nie sú spôsobilé privodiť odsúdenému priaznivejšie rozhodnutie vo výroku o treste, či už z hľadiska výšky trestu, právnej kvalifikácie skutku alebo v samotnom výroku o vine.

Zo spisu jednoznačne vyplýva, že odsúdený je usvedčovaný priamymi dôkazmi a to výpoveďou svedkyne poškodenej U. R. a svedka ich maloletého syna M. U., ktorý v podstate ako jediný svedok (spomedzi všetkých ostatných), žil v spoločnej domácnosti obžalovaného a poškodenej. Navyše výpovede poškodenej a maloletého sú podporené aj znaleckými posudkami. Znalčka PhDr. Alena Kopányiová, PhD. nezistila u poškodenej U. R. sklony ku konfabulácii alebo zveličovaniu, jej výpoveď považovala za vierohodnú, ktorá nesie známky všeobecnej a špecifickej vierohodnosti. Znalčka k osobe maloletého M. U., zistila, že jeho výpoveď je vierohodná, pričom nezistila skresľovanie výpovede. Znalčka navyše pri výsluchu odmietla možnosť, že by maloletý bol ovplyvnený matkou. Okresný súd poukázal na závery znaleckého posudku, ktorá u poškodenej zistila prejavy syndrómu týranej ženy, došlo u nej k zníženej schopnosti efektívne reagovať na prežívané násilie. To ju viedlo k pretrvávajúcej väzbe k agresorovi, zotrvávanie vo vzťahu s ním, zatajovanie závažnosti a príčin zranení. Správanie svojho druhu vnímala ako prejavy fyzického a psychického násillia, kedy mala strach o svoj život a konanie obžalovaného vnímala ako ťažké príkorie, nakoľko sa v jej psychickom obraze nachádza symptomatika postraumatickej stresovej poruchy, ako reaktivita psychiky na zlé zaobchádzanie vyznačujúce sa vyšším stupňom hrubosti a bezcitnosti s dlhodobou trvácnosťou 3 až 5 rokov.

Súd I. stupňa konštatoval, že práve poškodená je tou osobou, ktorá dlhodobo trpela zlé zaobchádzanie odsúdeného, zatajovala to, čo sa dialo za zatvorenými dvermi ich bytu, dokonca ani svojim najbližším príbuzným sa nezdôverila, ale urobila tak až neskôr, keď už nebolo pre ňu iného úniku a bála sa o svoj život. Zranenia, modriny si schovávala, nosila radšej dlhý rukáv, utekala a schovávala sa pred susedmi, aby nevideli jej zranenia, hanbila sa, po hádkach ju nebolo vidieť aj viac dní. Teda takéto správanie sa poškodenej nesvedčí o nejakom nekalom úmysle zbaviť sa obžalovaného, naopak, snažila sa zachrániť rodinu, ich domácnosť a nikomu nič nehovorila, veci zatajovala a trpela. O uvedenom svedčí aj znalecké dokazovanie, kedy z výpovede znalkyne na hlavnom pojednávaní ako aj zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že poškodená vlastné materské a partnerské potreby dlhodobo potláčala a vyrovnávala sa s tým tak, že si idealizovala rodinné podmienky s ktorými sa identifikuje, je schopná čeliť psychickému a fyzickému násilliu zo strany blízkej osoby, stratégiou podriaďovania sa, úniku z ohrozujúcej situácie alebo pasivitou, resp. naučenou bezmocnosťou počas agresívneho útoku.

Uvedené priame dôkazy teda jednoznačne usvedčujú odsúdeného zo spáchania trestného činu, za ktorý bol aj odsúdený a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov a 8 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ktorý v súčasnej dobe vykonáva. Ostatné dôkazy boli iba nepriame s hodnotením, ktorých sa súd v pôvodnom konaní dostatočne vysporiadal a ktoré vo svojom rozhodnutí zhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por.

Okresný súd dospel k záveru, že skutočnosti navrhované odsúdeným v prípade svedkov R. F. a Mgr. MUDr. M. M. nie sú novými skutočnosťami alebo dôkazmi, súdu skôr neznámymi, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Aj keď v prípade svedkov U. S., O. W. a Z. S. by sa jednalo o nové skutočnosti, nakoľko ide o svedkov, ktorí neboli vypočutí v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom, má za to, že tieto dôkazy by samy o sebe alebo v spojení už so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi neodôvodňovali iné rozhodnutie o treste, resp. vine odsúdeného. Uvedení svedkovia nežili v spoločnej domácnosti s odsúdeným a poškodenou a teda sú len ďalšími nepriamymi svedkami, ktorých výpovedná hodnota je výrazne zoslabená s poukazom na to, že trestná činnosť sa mala odohrávať za tzv. zatvorenými dverami.

Okresný súd mal za preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 6T/30/2016 nevyšli dodatočne najavo nové skutočnosti a dôkazy, resp. také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli súdu skôr neznáme, a ktoré by v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Z uvedených dôvodov okresný súd návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote ihneď po vyhlásení uznesenia podal sťažnosť odsúdený (č. I. 49 spisu).

Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí sa vzal práva na podanie sťažnosti (č. I. 49 spisu).

Odsúdený prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil podanú sťažnosť v rozsahu č.I. 66-87 spisu, v ktorej uviedol, že má za to, že súd sa vo svojom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré uvádzal vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania, ako i v jeho doplnení a dodatočnom doplnení a to nielen v časti navrhovaných svedeckých výpovedí, ale i v časti navrhovaných písomne predložených prehlásení a listinných dôkazov.

Okresný súd v predmetnom konaní dospel k záveru, že navrhované skutočnosti a dôkazy nie sú novými skutočnosťami, alebo dôkazmi súdu skôr neznámymi, ktoré by samé o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie vo veci. Taktiež skonštatoval, že trestná činnosť sa odohrávala za zatvorenými dverami bytu, pričom poškodená sa o jeho správaní nezdôverila ani svojim najbližším príbuzným. Toto nie je pravda, pretože poškodená prichádzala do kontaktu so svedkami, ktorých navrhol vypočuť. Týmto sa mala zdôveriť o svojom spôsobe života, o vzťahoch medzi ním a ňou, dokonca i o tom, že nadviazala inú mužskú známosť, o svojich plánoch s týmto mužom i s jeho osobou, keď k týmto skutočnostiam navrhol vypočuť svedka T. S., ktorý bol rodinným priateľom, pravidelne navštevoval domácnosť, mal podrobné informácie o spôsobe života s poškodenou, o vzťahoch medzi nimi.

Svedkyňa L. W. bola jeho spolupracovníčkou, dochádzala denne do kontaktu s ním, aj s poškodenou. Svedok MUDr. F., ošetrujúci lekár poškodenej by jednoznačne vedel zaujať stanovisko a vyjadriť sa k zdravotnému stavu poškodenej, k zisteniam, či a akým spôsobom s ním poškodená komunikovala, či mala spôsobené nejaké zranenia, keď bol jej ošetrujúcim lekárom a ak by akékoľvek zranenia mala, o týchto by musel mať vedomosť, musela by tieto zranenia mať ošetrené evidentne a rovnako by sa vedel vyjadriť aj ku skutočnostiam, či bola poškodenej navrhnutá psychiatrická liečba.

Okrem samotnej výpovede tohto svedka navrhol vypočuť i MUDr. D., ošetrujúcu gynekologičku poškodenej za rovnakým účelom zistenia zdravotného stavu poškodenej, keď poškodená mala byť fyzicky i psychicky týraná.

Svedkyňa F. bola vedúcou v zamestnaní poškodenej a bola by spôsobilá vyjadriť sa ku skutočnostiam, či videla niekedy na poškodenej stopy po napadnutí, či videla vôbec nejaké stopy po fyzických útokoch, keďže bola v denno dennom kontakte s poškodenou a rovnako svedkyňa C., ktorú mala poškodená napadnúť, ako i navrhnutý súčasný priateľ poškodenej, ktorý by potvrdil skutočnosti, týkajúce sa ich spoločného vzťahu a ďalšie skutočnosti súvisiace s konaním, ktoré je mu kladené za vinu.

Títo svedkovia by jednoznačne mohli rozporovať súdom ustálený záver, že títo svedkovia nežili v spoločnej domácnosti s nimi, že sú len nepriamymi svedkami, ktorých výraz na hodnotách je zoslabený s poukazom na to, že trestná činnosť sa mala odohrávať za tzv. zatvorenými dverami. Ďalej poukazoval na ďalšie dôkazy odôvodňujúce podanie návrhu na obnovu konania a to čestné prehlásenie U. S., R. F., O. W., Mgr. MUDr. M. M..

Pokiaľ ide o dôkaz znaleckým posudkom PhDr. Aleny Kopányiovej, PhD., nie je vôbec dostatočným dôkazom poukazujúc pritom na doterajšiu rozhodovaciu prax súdu v prípadoch trestného stíhania pre prečin týrania zverenej osoby a blízkej osoby, keď je potrebné vždy znalecky za týmito okolnosťami skúmať oboch partnerov, nakoľko je potrebné vyjadriť sa nielen k osobe, o ktorej sa predpokladá, že by mala byť týraná ale i k mechanizmu interakcie medzi oboma partnermi, k čomu je logicky nevyhnutne potrebné vypočuť i druhú osobu.

V závere skonštatoval, že rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania nie je dôvodné, pretože predložené nové dôkazy a skutočnosti skôr neznáme môžu jednoznačne odôvodniť, že tieto dôkazy a skutočnosti sú spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine a vzhľadom na ktoré je pôvodne uložený trest v zrejmom nepomere k závažnosti činu, ako i k pomerom, ako i k uloženému druhu trestu, preto navrhuje, aby bol v celom konaní zrušené a obnova konania bola povolená.

Podaním zo dňa 23.10.2018 (č.l. 73 spisu) odsúdený doplnil žiadosť o doplnenie dokazovania v tom smere, že žiada, aby boli vypočutí všetci svedkovia, ako lekári, ktorých jeho žena navštevovala, bol neľudsky odsúdený, prvýkrát vo výkone trestu odňatia slobody a chce byť vypočutý pred krajským súdom a vysvetliť celú situáciu, v ktorej sa nachádza. Má dve maloleté deti, o ktoré sa chce starať, nakoľko sú na neho veľmi citovo viazané, záleží mu na nich a ich budúcnosti. Poukazoval ešte na to, že hneď po tom, ako bol zadržaný, si poškodená do bytu nasťahovala svojho milenca, čím preukazuje motív jej konania, že sa ho chcela zbaviť a žiť svoj život. Je mladý človek a nechce stráviť mladé roky života vo väzení. Žiada, aby bola obnova konania prijatá.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán
a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť
b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd na podklade sťažnosti podanej odsúdeným v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a tak dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného M. F. nie je dôvodná.

Podľa § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Z obsahu spisového materiálu sťažnostný súd zistil, že

- Rozsudkom Okresného súdu Skalica zo dňa 27.6.2016 sp. zn. 6T/30/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 6.10.2016 sp. zn. 5To/74/2016 bol M. F. odsúdený podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2015 s použitím § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov a 8 mesiacov, zároveň bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

- dňa 6.2.2018 podal odsúdený žiadosť o povolenie obnovy konania.

- okresný súd vo veci určil termín verejného zasadnutia na deň 25.6.2018, kde vypočul odsúdeného M. F. a oboznámil listinné dôkazy.

Sťažnostný súd konštatuje, že súd I. stupňa postupoval v danej veci v súlade so zákonom a správne, keď na podklade žiadosti odsúdeného o povolenie obnovy konania túto preskúmal, určil vo veci termín verejného zasadnutia na 25.6.2018, vykonal ucelené dokazovanie smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu. V rámci postupu svojho konania vykonal výsluch odsúdeného v rozsahu č.l. 47 spisu, oboznámil listinné dôkazy, pôvodný trestný spis sp. zn. 6T/30/2016, z neho rozsudok zo dňa 27.6.2016 z č.l. 370-386, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 6.10.2016 sp. zn. 5To/74/2016, nariadenie výkonu trestu, odpis z registra trestov, dovolanie odsúdeného zo dňa 14.10.2016, vyšetrovací spis, priestupky odsúdeného, odpis z registra trestov. V konečnom dôsledku tieto dôkazy aj vecne správne vyhodnotil. Po vykonaní procesne správneho dokazovania dôvodne dospel k tomu záveru, že nie sú splnené zákonom predpokladané dôvody na povolenie obnovy napadnutého trestného konania v zmysle ust. § 399 ods. 2 Tr. por., keďže nie sú zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Okresný súd vo svojom uznesení v súlade s ust. § 176 ods. 2 Tr. por. rozviedol všetky relevantné právne skutočnosti a tiež svoje právne úvahy, na základe ktorých dospel k nevyhnutnosti zamietnuť návrh na povolenie obnovy konania.

Sťažnostný súd si závery okresného súdu osvojuje a ako na správne na ne odkazuje a to bez potreby ďalšieho opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku, súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Sťažnostný súd konštatuje, že pre povolenie obnovy konania vo všeobecnosti musia byť kumulatívne splnené dve podmienky. Musia nastať skutočnosti súdu skôr neznáme a zároveň musia byť spôsobilé privediť priaznivejšie rozhodnutie pre páchatel'a v tomto prípade vo výroku o vine a treste.

Možnosť zasahovania do právoplatných rozhodnutí súdu je však v súlade so zásadou nemennosti právoplatných rozhodnutí pre zaručenie právnej istoty striktno obmedzená určením procesných zákonných kritérií uvedených v citovanom ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por.

Zo systematického zaradenia inštitútu obnovy konania medzi mimoriadne opravné prostriedky je zrejmé, že konanie o povolenie obnovy konania nedochádza k opätovnému prehodnoteniu veci, ale jedná sa len o posúdenie, či nová skutočnosť, ak je vôbec daná, spôsobuje takú zmenu dôkaznej situácie, že by bolo potrebné obvineného spod obžaloby oslobodiť, alebo uznať za vinného podľa miernejšieho ustanovenia zákona.

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého účelom je odstrániť nedostatky skutkových zistení už právoplatných rozhodnutí, a to v prípadoch, keď príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia.

Odsúdeným produkované dôkazy po vecnej stránke nie sú takého charakteru, aby zakladali a spĺňali podmienky pre povolenie obnovy konania tak, ako to má na mysli ust. § 394 Tr. por.

Sťažnostný súd len dodáva, že pri hodnotení navrhovaných dôkazov je potrebné vychádzať zo skutku, pre ktorý bol M. F. odsúdený a ktorého podstatou je psychické týranie poško-denej spočívajúce v tom, že odsúdený poškodenej U. R. vulgárne nadával, vyhrážal sa jej smrťou, fyzickou likvidáciou jej blízkych, budil ju v nočných hodinách, vyvolával v nej pocit strachu a stresu, odopieral jej nevyhnutnú osobnú starostlivosť a hygienu a pod., teda ide o konanie ktoré sa odohrávalo tak ako to správne uviedol súd I. stupňa za zavretými dverami a preto o týchto skutočnostiach môže vypovedať len poškodená a ako svedok aj spoločný maloletý syn poškodenej a odsúdeného M. U.. Výpoveď poškodenej ako aj maloletého svedka sťažnostný súd nemá dôvod spochybňovať, nakoľko je podporená znaleckým dokazovaním, ako aj výpoveďami nestranných svedkov a to susedov bývajúcich v spoločnom bytovom dome.

Pokiaľ ide o fyzické útoky konštatované v skutkovej vete tieto neboli vyvrátené dokazovaním a násilné konanie odsúdeného voči poškodenej bolo jednoznačne preukázané lekárskou správou MUDr. L. Z. z FNŠP Skalica podľa ktorej poškodená utrpela zranenia a to zlomeninu nosových kostí a otvorenú ranu vlasovej časti hlavy, ako aj ďalším dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní a vyhodnotenými v rozsudku okresného súdu.

Skutočnosť, že poškodená má priateľa, ktorého si mala nasťahovať do bytu hneď potom, ako bol odsúdený zadržaný nie je novou skutočnosťou, ktorá by bola neznáma v čase rozhodovania súdu.

Výpovede navrhovaných svedkov všeobecného lekára a gynekologičky poškodenej nie sú z pohľadu sťažnostného súdu potrebné, nakoľko poškodená lekársku pomoc u týchto lekárov nevyhľadala, neboli s ňou v pravidelnom styku .

Pokiaľ ide o výpovede navrhovaných svedkov O. W., U. S., Z. S. sťažnostný súd zhodne ako súd I. stupňa uvádza, že ide o svedkov, ktorí doposiaľ neboli vo veci vypočutí, nežili však v spoločnej domácnosti s odsúdeným a poškodenou, ide o priateľov a známych odsúdeného a po vyhodnotení predložených čestných prehlásení o dôkazy, ktoré nie sú spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo výroku o vine a treste.

V súvislosti s navrhovanými dôkazmi možno konštatovať, že už okresný súd v pôvodnom konaní nepripustil ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania navrhnutých obhajobou, nakoľko sa jednalo o skupinu svedkov, ktorých možno zaradiť medzi priateľov a známych odsúdeného (ako i v prípade vyššie navrhnutých svedkov v konaní o obnove konaní), ktorých výpovede stoja proti výpovediam príbuzných poškodenej a preto z hľadiska svedeckých výpovedí sú rozhodujúce výpovede nezaujatých svedkov, na ktoré pri rozhodovaní o vine odsúdeného súd I. stupňa prihladol.

Celkový obraz o spolužití odsúdeného a poškodenej dotvára aj odsúdenie M. F. trestným rozkazom Okresného súdu Skalica sp.zn.4T/182/2013 zo dňa 25.02.2014, ktorým bol odsúdený za prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm.a) Tr. zákona, prečin ublíženia na zdraví podľa §156 ods.1. ods.2 písm.a) Tr. zákona a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods.2 písm. a) Tr. zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 1 rok so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov ako aj uloženie ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou, kde je ako poškodená jeho družka U. R., ako aj počet priestupkov za ktoré bol prejednávaný (12) a to väčšinou za priestupky pri občianskemu spolunažívaní.

Krajský súd dospel k záveru, že súd I. stupňa správne postupoval keď návrh na povolenie obnovy konania odsúdeným zamietol, pretože námietky uvedené v sťažnosti voči tomuto uzneseniu nepovažoval krajský súd za dôvodné a podanú sťažnosť odsúdeného následne podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.